

Julie Caplin

De
kleine
pâtisserie
in Parijs

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Julie Caplin
Oorspronkelijke titel: *The Little Paris Patisserie*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2018
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1052 6
ISBN 978 94 027 6612 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Nina stampte met haar pijnlijke en vermoeide voeten op het grind om ze een beetje warm te krijgen en keek voor de zoveelste keer in tien minuten op haar telefoon. Waar blééf Nick? Hij was al een kwartier te laat en om alles nog erger te maken waren haar vingers zo koud dat ze van haar handen dreigden te vallen.

Ze stond bij de achteringang van de keuken op de personeelsparkeerplaats, waar ze geen enkele beschutting had tegen de ijskoude wind die om het zandstenen herenhuis heen gierde en al helemaal niet tegen haar deprimerende gedachten.

‘Hé Nina, wil je echt geen lift?’ vroeg Marcela, een van de andere serveersters, met haar zware accent. Ze deed haar raampje naar beneden en reed ondertussen vrij snel achteruit uit een van de parkeervakken.

‘Nee, hoor.’ Nina schudde haar hoofd. ‘Niet nodig, dank je wel. Mijn broer komt er zo aan.’ Tenminste, dat was hem geraden! Zát ze maar bij Marcella en de beide andere collega’s in het autootje met de beslagen ramen. Ze schoot bijna in de lach, want dit was eigenlijk te gek voor woorden. Haar moeder had erop gestaan dat Nick haar ophaalde om er zeker van te zijn dat Nina veilig was, terwijl ze nu in haar eentje in het pikkedonker op een parkeerplaats stond.

‘Oké. Tot over acht weken dan!’

‘Ha! Je denkt zeker dat de bouwvakkers op tijd klaar zijn,’ zei Tomas, sommelier en eeuwige pessimist, met zijn treurige Oost-Europese stem vanaf de achterbank.

De anderen riepen goedgehumeurd dat hij zijn mond moest houden.

‘Tot snel, Nina!’ Iedereen zwaaide en riep een afscheidsgroet.

Marcella deed haar raampje weer omhoog en scheurde weg in haar oude Polo, alsof ze niet kon wachten om na haar dienst met haar voeten omhoog te gaan zitten.

Dat hoopte Nina ook te kunnen doen, als haar broer tenminste ooit kwam.

Eindelijk zag ze op de oprijlaan koplampen die snel haar kant op kwamen. Dit moest Nick wel zijn, want bijna iedereen was al vertrokken.

Het grind spatte op toen de auto een snelle bocht maakte en vlak voor Nina tot stilstand kwam.

Ze trok het portier open.

‘Hi zus. Moest je lang wachten? Sorry, noodgeval met een schaap.’

‘Ja!’ snauwde Nina, terwijl ze dankbaar in de warme auto stapte. ‘Het is verdomd koud buiten. Ik zal blij zijn als mijn eigen auto klaar is.’

‘Vertel mij wat. Ik heb de hele rit nodig gehad om weer een beetje te ontdooien. Stomme schapen! Eentje zat klem in het prikkeldraad langs de weg door de hei. Ik moest wel stoppen om het arme beest te helpen.’

Was het kinderachtig van haar om te denken dat schapen tenminste een heerlijke wollen vacht hadden, terwijl zij op deze koude avond in februari in haar rokje en panty had staan wachten?

‘Hoe was de laatste avond?’ Nick deed de radio uit waarop luidkeels een voetbalwedstrijd werd becommentarieerd. ‘Was het afscheid van je collega een beetje leuk?’

‘Heel leuk. Wel een beetje triest, omdat we elkaar door die renovatie een tijd niet zullen zien. En Sukie gaat naar New York.’

‘New York. Een hele verandering.’

‘Ze is een fantastische kok en gaat het nog ver schoppen.’

‘Vast wel. Naar New York. Wat gaan de anderen doen?’

‘Het vaste personeel wordt straks weer aangenomen en krijgt een heleboel training.’

‘Niet helemaal eerlijk, lijkt me. Waarom jij niet?’

‘Omdat ik een nulurencontract heb, denk ik.’

‘Nou, we vinden vast wel een paar extra uren voor je in de boerderijwinkel en in het café. En je kunt bij Dan in de brouwerij werken. Gails zus kan je misschien wat betalen om op te passen en George kan navraag doen bij het benzinstation, daar hebben ze altijd extra mensen nodig. Hoewel... dan moet je tot laat in de avond werken, dus dat kunnen we beter niet doen.’

Nina sloot haar ogen. Ze wist zeker dat iedereen in de familie zijn best zou doen om iets voor de ‘arme’ Nina te vinden in de tijd dat het Bodenbroke Manor Restaurant werd gerenoveerd en dus gesloten was – of ze dat nu leuk vond of niet. Ze was niet ondankbaar of zo, want ze bedoelden het allemaal goed, maar ze was een volwassen vrouw en dus prima in staat om zelf werk te vinden zonder dat de lange tentakels van haar familienetwerk zich ter wille van haar uitspreidden. Ze hield veel van haar familie, echt waar, maar...

‘Waarom zit je zo te steunen en te zuchten?’ Nick keek haar aan.

‘Nergens om,’ zei Nina, nog steeds met haar ogen dicht. ‘Jemig, wat ben ik moe! En ik heb het gevoel dat er een stuk of tien olifanten op mijn voeten zijn gaan staan.’

‘Watje!’ zei Nick plagend.

‘Ik ben al vanaf negen uur vanochtend op de been! En het restaurant zat stampvol. Ik heb niet eens geluncht.’

‘Dat is niet goed, hoor. Daar moet je echt iets van zeggen!’

‘Zo gemakkelijk is dat niet. Iedereen had het druk en er was gewoon geen tijd voor een echte pauze.’

‘Zeg nu niet dat je de hele dag niets hebt gegeten.’

Nina haalde haar schouders op. Tot haar moeders ontzetting was ze zonder ontbijt het huis uit gerend. ‘Wel een beetje, hoor.’

Als om haar woorden te logenstraffen begon haar maag onaangenaam te knorren. Die vond een broodje met een plakje kaas kennelijk niet voldoende.

Nick fronste. ‘Maar toch! Wil je dat ik daar als ze weer open zijn met de manager over praat?’

‘Nee, niet nodig. Als we thuiskomen zal het avondeten wel klaar zijn.’

‘Ja, maar het is –’

‘Jij werkt daar niet, je begrijpt het niet!’ zei Nina opgewonden. Het was echt iets voor Nick om te denken dat hij het beter wist.

‘Ik hoef het ook niet te begrijpen. Er zijn arbeidswetten, je hebt recht op pauzes! Het is –’

Wat hij ook maar had willen zeggen werd overstemd door luid trompetgeschal – de ringtone van zijn telefoon die aan de autoradio was gekoppeld. Hij drukte een knopje in en zei: ‘Nick Hadley.’

Nina zakte onderuit in haar stoel. Ze was blij met de onderbreking, want nu kon ze haar ogen weer sluiten, even alles vergeten en de rest van de tijd doen alsof ze sliep.

‘Hé Shep, hoe hangen de sokken?’

Nina verstijfde toen ze de bekende stem hoorde die deze plagende vraag stelde.

Nicks vrienden noemden haar broer vaak Shep, de afkorting van *shepherd* – schaapsherder. Ze leken wel geobsedeerd door het kinderliedje *While Shepherds Washed Their Socks By Night* – Terwijl de schaapsherders ’s avonds hun sokken wasten.

‘Helemaal top. Hoe gaat het met jou, Knifeman? Nog altijd fan van dat zogenaamde rugbyteam?’

Knifeman – Messenman – was de niet eens zo vergezochte bijnaam voor deze kok. Een arrogante, verwaande kok bovendien.

‘Heb er geen woorden voor. Ze hebben verdomd slecht gespeeld tegen Frankrijk. Terwijl ik een vermogen voor de kaartjes had betaald.’

‘Wat, was je in het Stade de France? Bofkont die je bent!’

‘Niks bofkont, die sukkels verloren!’

‘Zin om hiernaartoe te komen voor de Calcutta Cup? Je moet niet te lang in Frankrijk blijven, hoor, straks neem je nog een paar slechte gewoontes over.’

‘Zit hier met een klein probleempje.’

‘Wat dan?’ vroeg Nick.

‘Ik zit aan m’n stoel gekluisterd. Daarom bel ik je ook.’

Nina grijsde een beetje vals. Sebastian had duidelijk geen idee dat zij hier was en dat wilde ze graag zo houden. Iemand die dit belachelijke gesprek hoorde, zou niet denken dat dit volwassen mannen waren en geen pubers. Maar dat had ze beter niet kunnen denken, want het laatste wat ze wilde was denken aan Sebastian de tiener of aan het feit dat ze smoorverliefd op hem was geweest. Als tiener verliefd worden op de beste vriend van je broer was zo ongeveer het ergste wat je kon doen, want tien jaar later, zelfs nu nog, was er altijd wel iemand van de familie die er weer over begon.

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Heb mijn been gebroken, dat is alles.’

‘Shit, man! Wanneer?’

‘Paar dagen geleden. Omver gereden door zo’n stomme rolkoffer. Brak ’m toen ik viel.’

‘Au! Verder alles oké?’

‘Nee,’ gromde Sebastian. ‘Alles loopt in het honderd. Er blijkt een vaste huurder te zitten in een van de panden die ik in Parijs heb gekocht. De vorige eigenaar was patissier en gaf cursussen, maar hij vergat me te

vertellen dat er een zevenweekse cursus aankomt die helemaal is volgeboekt en betaald.'

'Kun je die cursus dan niet annuleren?' Nick zette de richtingaanwijzer aan, verliet de hoofdweg en nam de weg naar het dorp.

'Ik zit er helaas aan vast. Op zich komt dat wel goed uit, want nu kunnen mijn Franse aannemers met de beide andere panden beginnen. Daar zijn ze een paar maanden mee bezig. Daarom dacht ik ook dat ik het maar moest doen en het was ook geen probleem geweest als ik mijn verdomde been niet had gebroken.'

Nina kneep haar lippen samen. Ze was niet iemand die anderen iets vervelends toewenste, maar om de een of andere reden irriteerde Sebastian haar enorm. Niet omdat ze jaloers was op zijn succes, want hij had echt keihard gewerkt en was nu een topkok met een kleine restaurantketen. Te hard gewerkt, als je het haar vroeg. Nee, het kwam door zijn superieure, minachtende houding. Steeds als ze hem de afgelopen tien jaar was tegengekomen had ze iets doms gedaan of leek ze in het nadeel te zijn. En de laatste keer was pas écht afschuwelijk geweest.

'Kun je niemand vinden die het van je overneemt?'

'Ik denk niet dat ik op zo'n korte termijn iemand kan vinden. De cursus begint volgende week. Bovendien heb ik alleen de komende paar weken, tot het gips eraf kan, een extra paar benen nodig.'

'Nina kan je wel helpen. Zij is net ontslagen door het restaurant waar ze werkt.'

Nina ging abrupt rechtop zitten en keek haar ongeloofelijk achterlijke broer met een vuile blik aan. Had hij een geheugenstoornis of zo?

Nick, die de beweging in het donker had gezien, keek haar met een brede glimlach aan.

'Met alle respect, Nick, jouw zus is wel de laatste door wie ik geholpen wil worden.'

Nicks glimlach verdween.

Het bleef lang stil in de auto.

Toen mompelde Sebastian: 'O shit, ze is bij je, hè?'

Met een kille glimlach zei Nina: 'O shit, inderdaad. Maar maak je geen zorgen. Met alle respect, Sebastian, ik castreer nog liever met mijn blote tanden de lammeren dan dat ik jou help.'

Daarna leunde ze naar voren en verbrak ze de verbinding.

Hoofdstuk 2

In de keuken van haar ouderlijk huis was het een drukte van belang en haar moeder was druk bezig met gebloemde ovenhandschoenen aan. De grote keukentafel was voor acht personen gedekt en op het grote fornuis stonden een paar dampende pannen.

‘Nina, Nick. Precies op tijd.’

‘Wat ruikt het lekker!’ Nick gooide zijn autosleutels op de kast die elke dag opnieuw allemaal rommel leek te verzamelen, hoe vaak hun moeder alles ook opruimde. Hoewel haar vier volwassen zonen allemaal min of meer op zichzelf woonden, deden ze nog altijd alsof het hun keuken was, iets wat Nina’s moeder heerlijk vond. Geen van haar kinderen woonde ver weg. Nick, die twee jaar ouder was dan Nina, woonde in het arbeidershuisje aan de overkant van de binnenplaats en hij hielp hun vader met de boerderij en de schapen. Hij was nog altijd single, leek geen enkele haast te hebben om een vrouw te zoeken en nam er alle tijd voor om mogelijke kandidaten te screenen.

‘Ga zitten. Jullie zullen wel uitgehongerd zijn. Waar zijn Dan en Gail? Ze zeiden dat ze hier vijf minuten geleden al zouden zijn.’

‘Mama, je hebt het over Dan. Die zal zelfs te laat komen op zijn eigen begrafenis!’ Nick kuste haar even op de wang en deed zijn sjaal af.

Ze rilde. ‘Zeg dat soort dingen niet! Het was vandaag heel druk in de brouwerij en de boerderijwinkel. Er kwam een toeristenbus uit North Wales. Arme Cath.’ Ze keek met een meelevende blik naar Nina’s schoonzus die in elkaar gezakt en met een leeg koffiekopje voor zich aan de tafel zat.

De blonde Cath, getrouwd met Nina’s op een na oudste broer Jonathon, een van een tweeling, keek op en hief een slap handje om Nina te be-

groeten. ‘Het was waanzin. We hadden helemaal geen scones, koffie en walnotecake meer. Echt, die gepensioneerden zijn net sprinkhanen. Je zou denken dat ze al dagen geen echte maaltijd hadden gehad! De vitrinekasten zijn helemaal leeg.’

Nina’s moeder keek haar met een enigszins ongeruste glimlach aan.

Nina trok kreunend haar jas uit. ‘Maak je geen zorgen, hoor. Ik kan na het eten wel een lading scones en een cake bakken. De botercrème maak ik morgenochtend wel.’

‘Maar lieverd, je bent net thuis van je werk. Je zult wel kapot zijn! Ik weet zeker dat Cath het nog wel een dag kan redden.’

Nina zag dat Cath even met haar ogen rolde. ‘Mama, zoveel tijd kost het niet.’

‘Als je het zeker weet, lieverd.’

Gelukkig kwam Nina’s oudste broer Dan, die vijf minuten eerder was geboren dan Jonathon, samen met zijn vrouw Gail de keuken binnenstormen. Ze liepen hand in hand en giechelden. ‘Hallo allemaal, je uitverkoren kind is er nu!’ riep Dan, waarna Gail hem een por gaf.

Het kabaal werd opeens tien keer zo luid toen Jonathon en Nina’s vader vanuit de gang de keuken binnenkwamen. Stoelen schraapten over de vloertegels, iemand pakte bierflesjes uit de koelkast, de kroondoppen werden er met een stevige druk opzij afgetrokken en weggegooid, terwijl hun vader een kurkentrekker pakte en de kurk met een aangenaam plopje uit de fles rode wijn trok. Ze gingen allemaal tegelijk zitten en begonnen met elkaar te praten.

Nina ging op haar eigen plek zitten, naast haar moeder aan het hoofd van de tafel.

‘Weet je zeker dat je dat gebak kunt maken? Ik kan ook wel vroeg opstaan en een lading scones maken om Cath te helpen.’

‘Mama, het is echt geen probleem.’ Nina had gezien dat haar schoon-

zussen elkaar even aankeken en Gail haar daarna een knipoog gaf. ‘Zodra ik mijn eten op heb, kan ik er weer tegen.’ Het waren immers maar een paar scones! Bovendien was dat een prima excuus om aan de gebruikelijke heksenketel hier te ontsnappen en kon ze genieten van de stilte in haar eigen kleine appartement boven de stallen, zonder dat iemand zich zorgen maakte omdat ze alleen was.

Haar moeder hield haar mond en wijdde haar aandacht aan de pannen die op tafel stonden. ‘Jonathon, je knoeit alles onder met die lepel.’

‘O, Jonathon!’ riep Dan meteen om zijn tweelingbroer te pesten.

De andere mannen deden meteen mee.

‘Dan, eet je echt niet meer dan dat?’

‘Zie je wel, het uitverkoren kind.’ Jonathon wees met zijn lepel naar zijn broer, wat hem meteen een standje van zijn vrouw opleverde.

Zoals altijd leek het wel voedertijd in de dierentuin.

Nina was blij dat de aandacht van haar was afgewend. Ze slaagde erin niet op te vallen tot de pannen helemaal leeg waren, en Dan en Jonathon kibbelden over wie het laatste stuk lamsvlees mocht.

‘Hoe zit het eigenlijk met je auto, kindje?’ vroeg haar vader.

‘Nog steeds bij de garage. Ze hadden een onderdeel niet, maar dat komt hopelijk morgen.’

‘Er is wel meer nodig dan een onderdeel om dat ding te repareren.’ Haar moeder rilde. ‘Die auto is levensgevaarlijk.’

Nina mompelde iets, maar niemand hoorde haar doordat ze allemaal tegelijk hun mening over haar auto verkondigden. Er was helemaal niets mis met haar kleine Fiat.

Nick zei plagend: ‘Mama, je hoeft je echt geen zorgen over Nina te maken met dat autootje. Dat ding kán niet eens hard genoeg rijden om problemen te veroorzaken.’

‘Een naaimachine heeft meer power,’ zei Dan.

‘Ik zou willen dat je een wat steviger auto kocht. Ik ben gewoon bang dat je door een grotere auto wordt geplet.’

‘Mama, je hoeft je echt geen zorgen te maken. Nicks truck zou er gewoon overheen rijden.’ Dan, die het gevecht over het stuk lamsvlees had gewonnen, liet zijn mes en vork met veel lawaai op zijn bord vallen.

Hun moeder rilde alweer. ‘Dat is zelfs nog erger.’

‘Ik hou van mijn auto, hou er alsjeblieft over op!’ Nina miste haar auto ontzettend, omdat ze nu steeds anderen om een lift moest vragen.

‘Toms vrouw, van de pub, verkoopt haar auto. Ik kan wel kijken of die iets voor jou is, als je wilt,’ zei haar vader. ‘Het is een Ford. Dat zijn betrouwbare, goede auto’s en goedkoop in onderhoud.’

En ongelofelijk saai, dacht Nina.

‘O, dat is een goed idee, lieverd,’ zei haar moeder.

Nina wilde iets heel kalms en verstandigs zeggen, iets als: ‘Aangezien ik straks de reparatie moet betalen, is dit volgens mij niet echt het beste moment om een andere te kopen.’ Maar ze had er genoeg van dat ze allemaal dachten dat zij wisten wat goed voor haar was. Serieus, iedereen beschouwde haar nog steeds als de baby. Ze stond dus snel op, keek in het rond en zei: ‘Ik ben weg van mijn auto, wat jullie ook zeggen!’ Nina pakte haar jas, stormde de achterdeur uit en verdween naar haar appartement.

Ze genoot van de geschokte stilte in de keuken nadat ze de deur achter zich had dichtgeslagen.

De vier taarten van biscuitdeeg stonden op het rek af te koelen en toen er zacht op Nina’s deur werd geklopt, wist ze dat het Nick was.

Hij plaagde haar het minst en was ook de meest beschermende van al haar broers. Ze had zin om hem te negeren en te doen alsof ze al in

bed lag, maar wist ook dat haar uitzonderlijke uitbarsting verbazing had veroorzaakt. Dus als ze nu niet reageerde, zou hij blijven aankloppen.

‘Ja?’ Ze opende de deur een paar centimeter om duidelijk te maken dat ze geen zin had in gezelschap.

‘Kom even kijken of het wel goed met je gaat.’ Zijn vrolijke glimlach was een beetje gespannen.

Omdat ze zich schuldig voelde, deed ze de deur verder open. ‘Ik voel me wel goed.’

‘Wel goed?’ Hij kwam haar tweekamerappartement binnen en sloot de deur achter zich.

‘Ja, wel goed.’ Ze zuchtte. ‘Wil je een kop thee of zo?’

Hij trok plagend een wenkbrauw op. ‘Of zo? Heb je soms ergens een voorraadje cognac of whisky staan waar ik niets van weet?’

‘O, kom op zeg! Zou het iets uitmaken als dat zo was?’ Ze had er genoeg van om te worden geplaagd en probeerde niet langer haar ongeduld te verbergen. ‘Het is je misschien niet opgevallen, maar ik ben een volwassen vrouw. Ik zei dat maar bij wijze van spreken. Als je het per se wilt weten, het enige wat in mijn armzalige keukenkastjes staat is een doos theezakjes.’

‘O, is iemand met het verkeerde been uit bed gestapt, of komt dit door een bepaald telefoontje?’ Nick stond met zijn armen over elkaar geslagen tegen de muur geleund.

‘Dit heeft helemaal niets te maken met die achterlijke Sebastian Finlay. Ik heb er genoeg van dat de hele familie me behandelt als een baby. Ik ben bijna dertig, verdo—’ Ze zweeg toen hij fronste. Als ze vloekte zou hij echt schrikken. ‘Verdikkeme! Mama en papa maken zo’n drukte en dan doen die stomme Jonathon en Dan er nog een schepje bovenop. Cath en Gail vinden het belachelijk dat jullie je over zoiets volkomen onbelangrijks zo druk maken. En jij bent de ergste, door hiernaartoe te komen om de grote broer te spelen. Daar zit ik echt niet op te wachten.’

Ze hield voet bij stuk, keek hem aan en stond met gebalde vuisten voor hem. Het was verleidelijk om driftig door de kamer te lopen en op de bank te gaan liggen, maar ze wist dat dat kinderachtig zou lijken. Ze wilde dat hij gewoon begreep dat ze haar allemaal razend maakten. Misschien was ze vandaag een beetje van slag, misschien ook een beetje moe, maar dit zat er al een paar maanden aan te komen.

‘Dat komt gewoon doordat we van je houden,’ zei Nick.

‘Dat weet ik. Echt wel.’

‘Maar?’

‘Ik... Ik voel me...’ Het probleem was dat ze niet echt wist hoe ze zich voelde. Gefrustreerd. Geïrriteerd. Zwak. Ze bereikte niets. Ze bleef waar ze was. Sukie, haar vriendin van het werk, de patissier, ging naar New York, haar carrière kwam pijlsnel van de grond. Nina had niet eens een carrière, laat staan dat die van de grond kwam. Ze had helaas niet de ervaring en al helemaal niet de diploma’s of kwalificaties, om naar Sukies baan te kunnen solliciteren. Dat zou Nick niet begrijpen, en de rest van haar familie ook niet. Zij waren allemaal tevreden en gelukkig, ook al dacht ze weleens dat Nick de boerderij graag zou verlaten om zijn horizon een beetje te verbreden. Alleen Toby, die vier jaar ouder was dan Nina, was naar Bristol vertrokken voor zijn studie diergeneeskunde. Nu hij afgestudeerd was, woonde hij maar tachtig kilometer verderop. Toch was dat ver genoeg om buiten het bereik te zijn van het dagelijkse toezicht.

‘Ik begrijp wel dat het moeilijk is om de jongste te zijn en ook nog eens de enige dochter. En mama en papa maken zich gewoon zorgen omdat je zo’n moeilijke start had –’

‘Zeg dat alsjeblieft niet!’ Nina hief haar hand.

‘Wat? Dat je tijdens je geboorte bijna stierf? Maar het is waar.’

Nina sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ja, en het is ook verleden tijd. Je zou bijna denken dat ik mijn hele leven op sterven na dood was.

Op mijn blindedarmontsteking en de gebruikelijke verkoudheid, griep en waterpokken na ben ik nooit echt ziek geweest.’

Nick zei niets.

‘Of wel soms?’

‘Nee,’ gaf hij glimlachend en met tegenzin toe. ‘Dus ik krijg geen thee of zo?’

‘Kom op, zeg!’ Nina was nu wel een beetje pissig. Ze liep naar de keuken om de waterkoker in te schakelen. Ze kon toch nog niet naar bed, want ze moest wachten tot de taarten afgekoeld waren zodat ze ze met de koffiec re en walnoten op elkaar kon zetten. ‘H !’ Ze tikte met een theelepel tegen zijn knokkels toen hij een van haar pasgebakken scones pakte en er snel een hap van nam.

‘Hm, heerlijk!’

Ze negeerde hem terwijl ze een pot thee zette. Het had iets troostends om dat goed te doen en bovendien was het een vertragingstactiek.

Ze pakte de theepot, een beker voor de veel grotere Nick en een van haar favoriete oude kop-en-schotels, en liep daarmee naar de kleine ronde eettafel links van de open keuken. De grote woonkeuken was perfect voor iemand die alleen woonde en ze beperkte het aantal stoelen aan de tafel bewust tot een minimum. Dit was haar toevluchtsoord en ze had heel duidelijk gemaakt dat dit h ar huis was. Ze had de muren in pasteltinten geverfd en mooie dunne gebloemde stof gekocht waar ze gordijnen en kussenhoesjes van had gemaakt om het huis een beetje vrouwelijk in te richten. Het feit dat ze haar hele leven vier broers om zich heen had gehad, had haar smaak zeker beïnvloed. In haar jeugd was het meeste in de boerderij praktisch en sterk geweest, en kleur niet belangrijk. Jonathon en Dan hadden hun gevoel voor binnenhuisdesign uitgeleefd door zwarte en witte strepen op de muren van hun slaapkamer te verven als ode aan hun geliefde Newcastle United.

‘Alsjeblieft.’ Ze schoof de beker thee naar haar broer.

‘Wat heeft dit eigenlijk veroorzaakt?’ vroeg Nick met een meelevende blik.

‘Het zat er al een tijdje aan te komen. Ik heb het gevoel dat ik een beetje vastzit, alsof ik nergens naartoe werk en nooit echt iets zal bereiken.’

‘Wat wil je dan doen?’

Nina streek over de rand van haar schoteltje. Het was een stom idee. Ze had het immers al een keer gedaan en het toen verpest.

Van al haar broers had ze de beste band met Nick. Misschien doordat ze allebei in hetzelfde schuitje zaten.

‘Wil jij hier nooit weg? Wil jij niet op jezelf zijn?’

Nicks mond vertrok even. ‘Heel soms vraag ik me af of ik iets misloop. Het is niet echt gemakkelijk om hier mensen te leren kennen. Maar ik hou van het boeren en ik kan de boerderij niet eventjes meenemen. En als ik dan boven op de heuvel sta, naar het dal kijk en naar de kronkelende zandstenen muurtjes die daar al eeuwen staan, voel ik dat ik hier thuishoor. Door de continuïteit.’

Nina keek hem met een tedere glimlach aan. Hij was altijd haar held geweest, hoewel ze het niet in haar hoofd zou halen dat tegen hem te zeggen. Hij had al meer dan genoeg zelfvertrouwen. Ondanks al zijn kinderachtige geplaag was hij een goede man die zijn plaats kende.

Ze zuchtte, omdat ze niet ondankebaar wilde lijken. ‘Jij maakt je tenminste nuttig. Jij hebt een echt doel en een echte baan.’

‘Wat wil jij dan doen?’

Ze vertrok haar gezicht en raakte haar schoteltje weer aan. ‘Een tijdje weggaan. Mezelf zijn. Uitzoeken wie ik echt ben.’

Nick fronste en keek verbaasd.

‘Ik vloekte net niet omdat ik wist dat je dat zou afkeuren.’

Nu keek hij zelfs nog verbaasder.